

Arrest

nr. 114 682 van 28 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

1. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen
2. de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE Ilde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 november 2013 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 november 2013 tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag en van het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker van 13 november 2013 (bijlage 13*quinquies*).

Gelet op titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen van de tweede verwerende partij en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 28 november 2013 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 28 november 2013 om 14.30 uur.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. DE CONINCK, die loco advocaat M. BYTTEBIER verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en advocaat S. MATROYE loco advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt België binnen en dient op 9 oktober 2008 een asielaanvraag in.

Op 27 november 2008 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest nr. 22 989 van 12 februari 2009 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker dient vervolgens een tweede, derde en vierde asielaanvraag in die niet in overweging worden genomen.

Op 20 mei 2009 dient verzoeker een vijfde asielaanvraag in.

Op 17 maart 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest nr. 47 886 van 7 september 2010 weigert de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 10 januari 2011 dient verzoeker een zesde asielaanvraag in.

Op 6 mei 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest nr. 66 035 van 1 september 2011 weigert de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 8 november 2013 dient verzoeker een zevende asielaanvraag in.

Op 13 november 2013 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*) ter kennis gebracht. Dit is de tweede bestreden beslissing.

Op 26 september 2013 wordt verzoeker opgesloten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 21 november 2013 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Dit is de eerste bestreden beslissing:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Afghanistan, meer bepaald uit het district Khogyani in de provincie Nangarhar. U verklaarde uw regio in Afghanistan te hebben verlaten in de derde maand van het jaar 1387 (Westerse kalender: mei — juni 2008) omdat uw familie een conflict had met een andere familie in uw dorp. U reisde illegaal naar Europa waar u op 9 oktober 2008 een eerste asielaanvraag indiende bij de Belgische asielinstanties. Op 27 november 2008 werd in het kader van uw asielaanvraag een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) gezien er geen geloof kon worden gehecht aan uw beweringen betreffende uw verblijf in het district Khogyani. Op 12 februari 2009 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), na uw beroep, een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de weigering subsidiaire beschermingsstatus. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Op 10 maart 2009, 7 april 2009 en 27 april 2009 diende u respectievelijk een tweede, derde en vierde asielaanvraag in waarbij telkens door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een beslissing tot weigering tot inoverwegingname van uw asielaanvraag werd genomen.

Op 20 mei 2009 diende u een vijfde asielaanvraag in. U baseerde uw asielaanvraag op dezelfde elementen als uw vorige asielaanvragen, zijnde een vete tussen uw familie en de familie van R., B. en

N. Ter staving van uw nieuwe asielaanvraag legde u een identiteitskaart ("taskara") voor, evenals poststukken, een medisch attest, een attest van het district, een attest van de politie, een kopie van een verkoopsakte en een Afghaanse paspoort dat werd uitgegeven op de Afghaanse ambassade in Brussel. Op 17 maart 2010 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus gezien geen van de door u voorgelegde documenten uw beweerde recente vertrek uit de provincie Nangarhar konden staven. Deze beslissing werd op 7 september 2010 door de RW bevestigd. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Op 10 januari 2011 diende u een zesde asielaanvraag in. Ter staving van deze asielaanvraag legde u de taskara van uw vader voor. Op 6 mei 2011 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus gezien het door u neergelegde document louter de identiteit van uw vader betrof, en geen afbreuk deed aan de bevindingen in eerdere beslissingen betreffende uw recente herkomst uit Nangarhar. Deze beslissing werd door de RVV bevestigd op 1 september 2011.

Op 8 november 2013 diende u vanuit het gesloten centrum 127bis een zevende asielaanvraag in. U verklaart dat uw schoonbroer ongeveer twee jaar geleden om het leven kwam bij een zelfmoordaanslag in de stad Jalalabad. U verklaart niet terug te kunnen keren naar Afghanistan omdat u nog steeds uw dorpsgenoten vreest met wie u een conflict heeft. U stelt dat zij nu voor de overheid werken en machtiger zijn. U vreest ook de taliban die u gedwongen zouden inlijven ofwel vermoorden vanwege uw jarenlang verblijf in België. Daarnaast haalt u de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan aan en stelt u geen familie meer te hebben in Afghanistan en al evenmin over financiële middelen te beschikken omdat u uw financiële reserves aangesproken heeft om uw vlucht naar België te betalen. U legt geen documenten voor ter staving van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In het kader van uw zevende asielaanvraag verwijst u naar de problemen die u in het kader van uw vorige asielverzoeken aanhaalde, namelijk het conflict met een andere familie in uw dorp, en stelt u dat uw dorpsgenoten nu voor de overheid werken en nu meer macht hebben. Verder stelt u dat uw schoonbroer ongeveer twee jaar geleden omkwam bij een zelfmoordaanslag in de stad Jalalabad, verklaart u dat u de taliban vreest en verwijst u naar de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan.

Er moet worden vastgesteld dat u zich in uw huidige asielaanvraag hoofdzakelijk steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet namelijk het conflict met een andere familie in uw dorp. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw vorige asielaanvragen door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat uw eerste, vijfde en zesde asielaanvragen door het CGVS werden afgesloten met beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat u er niet in slaagde uw beweringen omtrent uw verblijfplaatsen in Afghanistan aannemelijk te maken en er bijgevolg geen geloof kon worden gehecht aan de problemen die u zou hebben gekend in uw beweerde regio van herkomst. Deze beslissingen en beoordelingen werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U tekende tegen deze beslissingen geen beroep aan. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

In het kader van uw zevende brengt u immers geen elementen aan waaruit enige informatie met betrekking tot uw verblijfplaatsen voor uw aankomst in België kan worden afgeleid. Bijgevolg zijn deze nieuwe elementen niet van aard de geloofwaardigheid van uw beweringen hierover te herstellen.

Wat betreft uw verklaring dat uw schoonbroer stierf door een zelfmoordaanslag in Jalalabad dient vastgesteld te worden dat deze loutere bewering, die u overigens nergens staft door een begin van materieel bewijs, geen afbreuk doet aan bovenstaande vaststelling dat er geen geloof kan worden

gehecht aan uw verklaringen betreffende uw verblijfplaatsen in Afghanistan. Daarenboven blijkt uit uw verklaringen op de DVZ dat u de beweerde dood van uw schoonbroer nergens koppelt aan uw persoonlijke vrees in geval van terugkeer naar uw land van herkomst (verklaring meervoudige aanvraag, vragen 12 en 15). Ook wat betreft uw bewering dat u nu ook de taliban vreest en verklaringen inzake de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan (verklaring meervoudige aanvraag, vraag 15) dient opnieuw opgemerkt te worden dat er geen geloof kan worden gehecht omtrent uw verklaringen betreffende uw verblijfplaatsen in Afghanistan zodat er geen geloof kan worden gehecht aan beweerde potentiële problemen die u zou ondervinden in uw beweerde regio van herkomst.

Inzake uw verklaringen dat u geen familie meer heeft in Afghanistan en geen financiële middelen meer heeft omdat u uw financiële reserves heeft aangesproken om uw reis naar België te betalen dient te worden gesteld dat deze elementen geen verband houden met een van de vijf criteria van de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan uit eventuele financiële problemen een reëel risico te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie of met foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, §2 a of b van de Vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

(...).”

2. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Opdat dit beroep zou voldoen aan de eisen van artikel 13 van het EVRM, moet het om daadwerkelijk te zijn, beschikbaar zijn in rechte en in feite, in het bijzonder in die zin dat het instellen ervan niet op ongerechtvaardigde wijze belemmerd mag worden door handelingen of nalatigheden van de overheid van de verwerende Staat (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 290; EHRM 8 juli 1999, Cakici/Turkije, § 112). Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291), waarbij er bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de snelheid van het beroep zelf, want het is niet uitgesloten dat de buitensporige duur van een beroep het ontoereikend maakt (EHRM 31 juli 2003, Doran/Ierland, § 57; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 292).

Tot slot, in de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval door eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, Chamaïev en cons./Georgië en Rusland, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, Bati en cons./Turkije, § 136). Tevens vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in dit geval dat de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §§ 81-83; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien)/Frankrijk, § 66).

2.2.1. De gemeenrechtelijke regelgeving maakt wat het van rechtswege schorsend effect betreft van het inleiden van een vordering, geen onderscheid naargelang de aard van de aangevoerde grief. Het past aldus te onderzoeken of deze regeling voorziet in een van rechtswege schorsend beroep.

2.2.2. De gemeenrechtelijke regeling is vervat in de hierna opgesomde bepalingen:

1° in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging ervan imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen drie werkdagen zijnde iedere dag behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de Raad zich evenwel niet heeft uitgesproken binnen de voormelde 72 uur of indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”;

2° in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, slechts tot gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste drie werkdagen zijnde iedere dag behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na de kennisgeving van de maatregel.”

Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van drie werkdagen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging.

2.2.3. Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

2.2.4. Dient een verzoekende partij een beroep in buiten de in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet bepaalde schorsende termijn, dan volgt uit de samenlezing van enerzijds de hiervoor gestelde eis dat - opdat het beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in feite en in rechte minstens zou beantwoorden aan de vereiste van artikel 13 van het EVRM, voor zover dit een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM bevat - de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt, en anderzijds de eerste en de laatste zin van het voornoemde artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat, indien de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en zij nog geen vordering tot schorsing heeft ingeleid, zij dan de schorsing van deze verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kan vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Doet zij dit, dan kan om te voldoen aan de voornoemde eis van rechtswege schorsend beroep, de laatste zin van deze paragraaf niet anders worden gelezen dan dat het instellen van deze vordering van rechtswege schorsend is en dit totdat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Indien de Raad de schorsing niet toestaat, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. Elke andere lezing van deze bepaling is niet verenigbaar met de vereiste van een daadwerkelijk beroep en met de aard zelf van een jurisdictionele handeling.

2.2.5. Aangezien de hiervoor besproken gemeenrechtelijke regeling zich enerzijds niet beperkt tot de hypothese waarin artikel 3 van het EVRM in het gedrang dreigt te zijn, en anderzijds dezelfde regeling minstens ook die hypothese moet omvatten, geldt de voorgaande conclusie inzake het bestaan in het interne recht van een van rechtswege schorsend beroep voor alle beroepen tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend tegen een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

Van de verzoekende partij mag evenwel verwacht worden dat ze zich in het raam van de procedure tot vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, geen variabele en rekbare termijn toekent voor het indienen van haar beroep, maar dat ze, rekening houdende met de vaststelling dat ze het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel met imminent karakter, waarvoor ze in het raam van de tenuitvoerlegging ervan ter beschikking van de Regering is geplaatst, haar beroep indient binnen de door artikel 39/57 van de vreemdelingenwet gestelde beroepstermijn. Het voornoemde artikel 39/82, § 4 van de vreemdelingenwet moet dan ook in die zin worden begrepen dat het erin besloten van rechtswege schorsend effect niet geldt indien de verzoekende partij de vordering heeft ingediend buiten de beroepstermijn.

2.2.6. *In casu* is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. De vordering is *prima facie* tijdig ingesteld. Het beroep is derhalve van rechtswege schorsend.

3. Over de ontvankelijkheid

In de nota werpt de tweede verwerende partij een exceptie op van gebrek aan belang omdat de tweede bestreden beslissing genomen werd in het kader van een gebonden bevoegdheid.

Er dient inderdaad te worden vastgesteld dat het bevel om het grondgebied te verlaten gesteund is op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de tweede bestreden beslissing blijkt dat verzoeker zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door verzoeker niet betwist. Gelet op voormelde gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

Er mag echter geen bevel worden gegeven indien dit in strijd zou zijn met hogere rechtsnormen. In huidig verzoekschrift voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Zoals hierna zal blijken onder punt 4.3.2.4. van dit arrest, kan de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* niet aangenomen worden.

Bijgevolg is het beroep wat de tweede bestreden beslissing betreft, met name het bevel van 13 november 2013 om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*) onontvankelijk. De exceptie is gegrond.

4. Over de vordering tot schorsing

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

4.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (*cf.* RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Zoals vermeld onder punt 3.1., bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar – moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (*cf.* vaste rechtspraak EHRM. Zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

4.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

Het uiterst dringend karakter wordt niet betwist door de verwerende partij.

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

4.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

4.3.1.2. Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

4.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

4.3.2.1. Verzoeker voert de schending aan van artikel 3 van het EVRM evenals, verspreid over verschillende middelen, de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, artikel 1 van de Conventie van Genève en artikel 15.1 en 15.4 van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: richtlijn 2008/15/EG).

4.3.2.2. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet bepalen in welke omstandigheden de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus aan een vreemdeling kan toegekend worden. In de eerste bestreden beslissing wordt evenwel geen standpunt

ingenomen over de erkenning/toekenning van enig beschermingsstatuut, doch wordt slechts vastgesteld dat verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet heeft aangevoerd. Deze artikelen kunnen bijgevolg niet dienstig worden aangevoerd. De schending van artikel 1 van de Conventie van Genève kan evenmin dienstig worden aangevoerd, aangezien dit artikel geen rechtstreekse werking heeft en aangezien, zoals reeds gesteld, dat in de eerste bestreden beslissing geen standpunt wordt ingenomen over de erkenning/toekenning van enig beschermingsstatuut.

Waar verzoeker de schending aanvoert van de artikelen 15.1 en 15.4 van de richtlijn 2008/15/EG, wordt opgemerkt dat, daargelaten de vraag of de schending van deze artikelen op ontvankelijke wijze kan worden aangevoerd, nu deze bepalingen zijn omgezet in nationale wetgeving en verzoeker niet aanduidt dat deze omzetting niet op correcte wijze gebeurd zou zijn, deze artikelen de vasthouding van verzoeker betreffen. Ingevolge artikel 71, tweede lid van de vreemdelingenwet is een maatregel tot vasthouding enkel vatbaar voor een beroep bij de Raadkamer van de correctionele rechtbank van de plaats waar hij wordt vastgehouden. De Raad heeft derhalve geen rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in zoverre het de beslissing tot vasthouding betreft.

Alleszins dient te worden vastgesteld dat verzoeker in geen enkele van de door hem aangevoerde middelen betwist dat hij in het kader van zijn zevende asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komt, en dat het Commissariaat-generaal evenmin over zulke elementen beschikt, zodat zijn zevende asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen.

4.3.2.3. Verzoeker voert de schending aan van artikel 3 van het EVRM omdat hij meent dat uit zijn feitenrelaas duidelijk blijkt dat hij, ten gevolge van de eerwraak, een onmenselijke behandeling of bestraffing dreigt te ondergaan in zijn land van oorsprong. Tevens stelt hij te vrezen voor wraakacties van de Taliban en stelt hij afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Verzoeker wijst erop dat de nieuwe richtlijnen van het UNHCR van 6 augustus 2013 de verslechtering van de situatie in Afghanistan bevestigen en dat mannen van met "fighting age" een risicogroep vormen, verzoeker meent tot deze groep te behoren. Verzoeker wijst erop dat in deze richtlijnen ook de veiligheidssituatie in Kaboel wordt gehekelde. Vervolgens verwijst hij naar het ANSO rapport met analyse van het eerste kwartaal van 2013, verwijst hij naar het feit dat Afghaanse gerepatrieerden niet bestaan voor de Afghaanse autoriteiten wegens gebrek aan akkoord tussen de Belgische Staat en de Afghaanse staat, dat verzoeker een Internal Displaced Person zal worden en dat de omstandigheden waarin verzoeker in Kabul zal terechtkomen, allesbehalve menswaardig te noemen zijn. Tevens zijn er humanitaire problemen bij terugkeer, verzoeker verwijst in dit verband naar het Algemeen Ambtsbericht Afghanistan van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken van juli 2012.

4.3.2.4. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht,

rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de problemen die verzoeker beweert te hebben in zijn regio van herkomst wegens de familiale problemen en zijn vrees voor de Taliban, verband houden met zijn asielaanvraag. Hij heeft deze problemen daar aangevoerd en er werd over geoordeeld dat er geen geloof kon worden gehecht aan deze problemen. Door deze problemen nu louter te herhalen, toont verzoeker niet aan dat hij om deze redenen een vrees dient te hebben voor onmenselijke of vernederende behandeling bij een terugkeer naar zijn land van herkomst.

Vervolgens, waar verzoeker verwijst naar rapporten over Afghanistan, wordt er vooreerst op gewezen dat verzoeker de actualiteitswaarde van het Ambtsbericht van juli 2012 niet aantoont. Vervolgens wordt

erop gewezen dat in de eerste bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gemotiveerd dat verzoeker er in zijn vorige asielaanvragen niet in slaagde zijn beweringen omtrent zijn verblijfplaatsen in Afghanistan aannemelijk te maken zodat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen in zijn beweerde regio van herkomst. Verzoeker heeft geen beroep ingesteld tegen deze beslissingen zodat deze beoordeling vaststaat.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat in het arrest nr. 66 035 van 1 september 2011 in dit verband het volgende werd overwogen:

“(...) Derhalve is het noodzakelijk dat verzoeker zijn afkomst uit Nangarhar aannemelijk maakt zodat kan worden nagegaan of de betrokkene nood heeft aan internationale bescherming. In casu dient te worden vastgesteld dat in het kader van verzoekers vorige asielaanvragen werd vastgesteld dat er geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers beweerde afkomst uit het district Khogyani in de provincie Nangarhar en dat hij in het kader van zijn huidige asielaanvraag geen elementen heeft aangebracht die een ander licht kunnen werpen op deze appreciatie. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen derhalve ook naar aanleiding van verzoekers zesde asielaanvraag in de onmogelijkheid verkeert om de eventuele nood aan bescherming in hoofde van verzoeker te beoordelen en dat zulks toe te schrijven is aan het feit dat verzoeker in gebreke blijft een duidelijk beeld te schetsen van zijn verleden, en zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst. Ook zonder de noodzaak van het bewijs van een individuele dreiging, kan verzoeker niet louter naar een algemene toestand verwijzen doch moet hij enig verband met zijn concrete toestand aannemelijk kunnen maken.”

In de bestreden beslissing wordt vervolgens gesteld dat verzoeker in zijn zevende asielaanvraag geen nieuwe elementen aanhaalt in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, zodat de beoordeling dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen in zijn beweerde regio van herkomst, nog steeds vaststaat. Verzoeker brengt niets aan dat dit oordeel zou kunnen ontcrachten.

Verzoeker geeft in huidig verzoekschrift geen verdere duiding en beperkt zich tot een herhaling van zijn reeds ongeloofwaardig geachte bewering dat hij afkomstig is uit Nangarhar en van het louter verwijzen naar rapporten, zonder deze op zichzelf te betrekken. In verband met deze rapporten dient te worden vastgesteld dat de omstandigheid dat verzoeker de “fighting age” heeft en dat de humanitaire situatie bij een terugkeer naar Afghanistan onmenselijk zou zijn, *in casu* niet volstaat om aan te tonen dat deze rapporten zijn concrete situatie betreffen en dat verzoeker persoonlijk het risico zou lopen om bij een terugkeer onmenselijk of vernederend behandeld te worden.

Waar verzoeker verwijst naar de situatie in Kaboel en de situatie van de IDP's aldaar, wordt opgemerkt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij een eventuele gedwongen verwijdering naar Kaboel, enige tijd verplicht in Kaboel zou moeten doorbrengen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt door verzoeker *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

Verzoeker voert geen verdedigbare grief aan.

In de huidige stand van het geding worden de overige in het verzoekschrift ontwikkelde schendingen niet onderzocht daar, zoals hierna zal blijken niet is voldaan aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

4.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

4.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

4.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In het verzoekschrift geeft verzoeker geen uiteenzetting over het moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Bij gebreke aan dergelijke uiteenzetting kan worden vastgesteld dat niet voldaan is aan de derde cumulatieve voorwaarde om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan.

Waar verzoeker aanvoert dat de verregaande humanitaire problemen bij een terugkeer niet mogen worden onderschat en hij dit als nadeel zou bedoelen, wordt opgemerkt dat het niet aan de Raad toekomt om uit verzoekers uiteenzetting een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te distilleren.

Ten overvloede wordt opgemerkt dat verzoeker alleszins nalaat om dit in concreto uiteen te zetten. Hij beperkt zich tot een verwijzing naar een Ambtsbericht van juli 2012, maar laat in het geheel na om aan te tonen dat hij persoonlijk dezelfde problemen zou ondervinden. De elementen die verzoeker aanvoert zijn dermate algemeen dat ze niet toelaten te besluiten dat ze allen voortvloeien uit de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing noch tot de ernst van het nadeel noch tot het moeilijk te herstellen karakter ervan.

Dienvolgens is niet voldaan aan de derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet, zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 28 november tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

mevr. F. BROUCKE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

A. DE SMET